

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/2/2025
Identifikačné číslo spisu: 6122340606
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6122340606.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Miroslavy Janečkovej, v spore žalobcu PLENKALL SK s.r.o., so sídlom Macharova 1104/3, 851 01 Bratislava, IČO: 46 699 864, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Ritomským, so sídlom Jána Kollára 375/17, 901 01 Malacky, IČO: 55 226 451, proti žalovanému 1/ J&M DOPRAVA s.r.o., so sídlom Cesta osloboditeľov 3730/124, 977 01 Brezno, IČO: 47 362 685, žalovanému 2/ O. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. a žalovanému 3/ M. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., všetci traja žalovaní zastúpení kohút & partners, s.r.o. so sídlom Námestie SNP 74/28, 960 01 Zvolen, IČO: 47 235 888, o zaplatenie 21.123,08 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. apríla 2024, č. k. 41Cob/88/2023-235, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaní 1/, 2/, 3/ m a j ú proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno (ďalej aj ako „Okresný súd Brezno“; „súd prvej inštancie“; „okresný súd“) rozsudkom z 21. februára 2023 č. k. 6Cb/23/2022-128 žalobu o zaplatenie 21.113,08 Eur s príslušenstvom zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaní majú nárok spoločne a nerozdielne na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovaným 1/ až 3/ solidárne zaplatiť 21.123,08 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 20.08.2019 až do zaplatenia, na tom skutkovom a právnom základe, že medzi stranami bola uzavretá Úverová zmluva č. 1008013158 dňa 11. októbra 2018, v zmysle ktorej žalobca poskytol žalovaným úverové prostriedky vo výške 10.000,- Eur. Žalovaní sa zaviazali tieto úverové prostriedky splatiť dohodnutými splátkami podľa splátkového kalendára. Dňa 18. októbra 2018 žalovaní spisali notársku zápisnicu pre zabezpečenie

pohľadávky oprávnenej osoby a svoj záväzok riadne a včas úver splácať porušili. Niekoľkokrát sa dostali do omeškania s plnením svojho záväzku, následkom čoho ich žalobca viackrát vyzval na plnenie e-mailom, niekoľkokrát formou SMS a telefonicky. Žalobca poskytol žalovaným aj možnosť zníženia splátok, upozornil ich na možnosť exekučného konania, no bezúspešne. Na základe uvedenej notárskej zápisnice prebehlo exekučné konanie, v ktorom bola vymožená istina 10.000,- Eur (dovtedy stále nesplatená), pričom žalovaní vykonali spolu splátky vo výške 5.012,52 Eur, z celkovej hodnoty súčtu všetkých splátok 36.135,60 Eur, teda zostalo zaplatiť 21.123,08 Eur.

3. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd upomínací v konaní, č. k. 41Up/876/2022 vydal dňa 28. júla 2022 platobný rozkaz, voči ktorému žalovaní podali odpor. Poukázali na to, že podnikateľom v tomto prípade je žalovaný 1/, avšak podnikateľmi nie sú žalovaní 2/ a 3/. Úver bol poskytnutý ako podnikateľský na účely podnikania žalovaného 1/, pričom žalovaní 2/ a 3/ v tomto vzťahu vystupovali ako spotrebiteľia. Žalovaní tvrdili, že je potrebné na podmienky, obsahové a formálne náležitosti dohodnutej a spísanej zmluvy aplikovať jednak ustanovenia Občianskeho zákonníka, ale aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Tvrdili, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti, vyžadované najmä ustanovením § 9 ods. 2 tohto zákona, preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch má byť tento úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z právneho následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere považovali žalovaní nárok žalobcu, predstavujúci neuhradenú časť odplaty za poskytnutie úveru, za neexistujúci. Tiež poukázali na obsah úverovej zmluvy, kde je stanovené, že za poskytnutie úveru má žalobca nárok na odplatu, pričom v rôznych častiach zmluvy sa odplata zamieňa za úrok, najmä s poukazom na čl. IV. bod 6., kde zmluva upravuje, že odplata za poskytnutie úveru je stanovená ako fixný úrok. Tento je však v zmysle Obchodného zákonníka a v zmysle súdnej praxe, možné požadovať len do doby splatnosti poskytnutých finančných prostriedkov, v tomto prípade boli tieto vymožené v exekučnom konaní a po ich úhrade, či vymožení, teda už nemôže ďalej žalobca, ako poskytovateľ úveru, požadovať vrátenie, resp. zaplatenie ďalších úrokov. Na zaplatenie úrokov by mal žalobca nárok, ak by bola istina neuhradená, čo je podporené samotnou koncepciou úrokov, resp. akejkoľvek odplaty na poskytnutie úveru, ktorá má byť odmenou pre veriteľa za to, že sa po určité obdobie vzdal držby nad finančnými prostriedkami. Ak teda došlo k úhrade dlžnej sumy 10.000,- Eur, neexistuje žiadny právny ani logický dôvod, pre ktorý by mali dlžníci uhradiť veriteľovi ešte úroky za obdobie až do roku 2028 za situácie, kedy poskytnutou sumou už nedisponujú.

4. Ďalej okresný súd uviedol, že v konaní bolo potrebné ustáliť povahu právneho vzťahu strán, keďže táto otázka bola v konaní medzi stranami sporná. Žalobca tvrdil, že úver bol poskytnutý ako podnikateľský a má sa spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalovaní naopak argumentovali, že úver je potrebné považovať minimálne vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ ako úver spotrebiteľský a podlieha teda obmedzeniam a všeobecnej právnej úprave Občianskeho zákonníka, ako aj Zákona o spotrebiteľských úveroch. Okresný súd v tomto smere prisvedčil argumentácii žalobcu. Mal za to, že z formulácií zmluvy možno jednoznačne určiť, z akého dôvodu bol o úver žiadaný a na aký účel má byť tento poskytnutý. Išlo o úver podnikateľský, poskytnutý s viazaným využitím na účel podnikateľskej činnosti (čl. I. úverovej zmluvy). Za dôležitú okolnosť pri posudzovaní tejto otázky považoval okresný súd, že v čase uzatvárania zmluvy boli žalovaní 2/ a 3/ uvedení nielen ako príjemcovia úveru, ale k žalovanému 1/ zároveň ako štatutárny orgán. Z obchodného registra žalovaného 1/ vyplýva, že išlo o konateľov a spoločníkov tejto spoločnosti. Žalovaný 3/ bol v takomto postavení až do 04. decembra 2018, žalovaný 2/ je spoločníkom a konateľom doteraz. V záhlaví úverovej zmluvy je zároveň uvedené číslo účtu, na ktoré budú peňažné prostriedky z poskytnutého úveru poukázané. Použitie peňazí z úveru bolo viazané na podnikateľské účely, a teda aj v prípade, že by išlo o účet, ktorý patrí len niektorému z týchto konateľov, mohli by ich použiť len za účelom činnosti žalovaného 1/ ako podnikateľského subjektu, resp. oboch spoludlžníkov, ktorí v tom čase boli živnostníkmi a zároveň štatutárnymi orgánmi žalovaného 1/.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že pre argumentáciu žalovaných, že by malo ísť o spotrebiteľsko-dodávateľský vzťah z titulu toho, že sú to fyzické osoby nepodnikatelia, resp. že žalovaný 2/ je v notárskej zápisnici uvedený aj s údajmi nepodnikateľskými (dátum narodenia, trvalé bydlisko), teda nie je

dostatočným podkladom na konštatovanie toho, že v tomto právnom vzťahu vystupujú žalovaní 2/ a 3/ ako spotrebiteľia. Podľa súdu prvej inštancie je dôležité vykladať tento pojem v zmysle ustanovenia § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Tiež súd prvej inštancie uviedol, že rovnako zo zákona č. 129/2010 Z. z. (§ 1 a § 2) vyplýva, že za spotrebiteľský je možné úver považovať vtedy, ak ide o fyzickú osobu, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, pritom úver je poskytnutý takejto osobe práve ako spotrebiteľovi. Podľa názoru súdu prvej inštancie ani jedna z týchto stanovených podmienok nie je splnená v prípade predmetnej úverovej zmluvy. Ak zároveň žalovaní 2/ a 3/ ako príjemcovia úveru sú osobami podnikateľsky spätými so žalovaným 1/, ako správne uviedol žalobca, v zmysle aktuálnej právnej úpravy Obchodného zákonníka sú považovaní za osoby ovládajúce vo vzťahu k žalovanému 1/ ako osobe ovládanej, ich postavenie spolupríjemcu implikuje v prvom rade ich postavenie v úverovom vzťahu ako podnikateľov. Pre opačný záver by musela byť buď nejaká poznámka v úverovej zmluve, resp. klauzula o možnosti využiť časť finančných prostriedkov aj na iný ako podnikateľský účel. Takýto záver však zo žiadnej listiny ani dôkazu nevyplýva.

6. Podľa názoru okresného súdu naopak možno dovodiť úmysel žalobcu pri poskytovaní úveru zahrnúť do úverového vzťahu nielen podnikajúcu právnickú osobu, ale aj jej štatutárov ako spoludlžníkov, z dôvodu lepšieho zabezpečenia vymožitelnosti plnení z úverovej zmluvy. Okresný súd preto uzavrel, že pre posudzovanie úverovej zmluvy a právnych vzťahov z toho vyplývajúcich pre strany sporu je rozhodujúca právna úprava Obchodného zákonníka, v zmysle jeho § 261 ods. 2 písm. d) a následne okrem všeobecných ustanovení o záväzkových vzťahoch najmä ustanovenie § 497 a nasl. Naopak ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských vzťahoch a zmluvách sa neaplikujú, rovnako ani ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

7. Okresný súd konštatoval, že v tomto prípade bola dohodnutá zmluva o úvere medzi zmluvnými stranami, kde žalobca sa zaviazal v určenej lehote a za určených podmienok poskytnúť žalovaným finančné prostriedky na určený účet, žalovaní sa zaviazali poskytnutý úver splácať, vrátane príslušenstva poskytnutého úveru, ktoré bolo v zmluve nazvané ako odplata, dokonca v samotnej úverovej zmluve bolo stanovené, že príjemca úveru sa zaväzuje tento úver prijať, použiť na účel podnikateľskej činnosti a splatiť v plnej výške, vrátane odplaty v zmysle § 499 Obchodného zákonníka a príslušenstva. V zmluve nebolo stanovené, aké príslušenstvo by mal príjemca úveru platiť, okrem uvedenej odplaty, splátkový kalendár určoval taktiež, len splácanie istiny a tejto odplaty. Pri otázke, či išlo v skutočnosti o úroky, teda cenu požičaných peňazí, alebo či išlo o bankovú províziu, resp. províziu poskytovateľa úveru, ktorý poskytuje úvery ako predmet svojho podnikania v zmysle § 499 Obchodného zákonníka, bolo potrebné podľa názoru okresného súdu vychádzať najmä z povahy a rozsahu tejto odplaty. Pri poskytnutej sume 10.000,- Eur a stanovených splátkach v počte 120 a výške 301,13 Eur bola vyčíslená celková hodnota na zaplatenie 36.135,60 Eur. Namiesto jednorazovej provízie za poskytnutie úveru, ktorú zákon v ustanovení § 499 umožňuje, aj táto tzv. odplata mala byť splácaná uvedenými splátkami postupne od prvej až po 86. zo 120. Napriek tomu, že ide o zmluvu úverovú, kde platenie úrokov popri istine je podstatnou obsahovou náležitosťou zmluvy a právneho vzťahu, táto úverová zmluva nestanovuje žiadnu povinnosť platenia akýchkoľvek súm, ktoré by boli nazvané ako splátky úrokov (čo i len sčasti). Z tohto dôvodu okresný súd vychádzal pri výklade slovného pomenovania jednotlivých zložiek splácaných súm z úmyslu zmluvných strán a povahy rozsahu jednotlivých dohodnutých plnení. Odplata v prípade predmetnej zmluvy celkom zrejme, aj keď bola naviazaná pojmovo poskytovateľom úveru na právny inštitút v zmysle § 499 Obchodného zákonníka, nie je bežnou bankovou províziou, ktorá sa môže požadovať za poskytnutie úveru. Tá je totiž pri zmluvnom type úveru až treťou, prípadne ešte neskoršou, ktorú sa prijímateľ úveru zaväzuje zaplatiť. Ako vyplýva aj z citovaného ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, v prvom rade sa dlžník zaviazuje vrátiť poskytnutú istinu, v druhom rade úrok ako cenu peňazí - tieto položky musia byť súčasťou zmluvných dojednaní, inak by nešlo o úver. Zároveň výška úroku v praxi bánk má často rozsah dosahujúci, či presahujúci sumu istiny, najmä ak ide o dlhodobé splácanie. Naopak odplata - banková provízia by zo svojej podstaty mala byť len zlomkom k istine, rozsahom podobná bankovým poplatkom, t. j. rádovo v percentách, nie desiatkach či stovkách percent. Pri tejto úvahe je podľa názoru okresného súdu potom potrebné porovnať rozsah „odplaty“, dohodnutej v predmetnej zmluve - k poskytnutej sume 10.000,- Eur, čo predstavuje navýšenie pri

splácaní o celých 26.135,60 Eur a má byť zaplatená nie jednorazovo pri poskytovaní úveru, ale postupne splácaná počas 86 mesiacov. Podľa názoru okresného súdu napokon je tu okolnosť, že ak by šlo o odplatu podľa § 499 Obchodného zákonníka, v zmluvných dojednaniach by chýbal úrok a nešlo by teda o úver, čo ale celkom zrejme nebolo úmyslom strán. Z toho dôvodu okresný súd uzavrel, že v skutočnosti podľa povahy tohto nároku napriek slovnému pomenovaniu ide o úrok z poskytnutého úveru a nie o odmenu, či odplatu v zmysle § 499 Obchodného zákonníka. Okresný súd tiež dodal, že žalobca mohol popri úroku dojednať aj takúto odplatu, pretože v zmysle zákonnej podmienky v uvedenom ustanovení zákona žalobca má v predmete podnikania aj poskytovanie úveru.

8. K otázke možnosti domáhať sa zaplata úrokov aj po zaplatení istiny, čo namietali žalovaní, okresný súd konštatoval, že takéto obmedzenie nevyplýva zo zákona a nevyplývalo ani z dohodnutých zmluvných podmienok. Okresný súd poukázal na § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky takto nie sú určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednali úroky vyššie, než je prípustné podľa zákona alebo na základe zákona je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.

9. Okresný súd poukázal na § 503 Obchodného zákonníka a konštatoval, že spravidla sa úroky platia spolu so splátkami úveru, ak sú takéto splátky určené, pričom zákonné ustanovenie vytvára pre prípad, že si strany zmluvy nedohodnú nič iné, pravidlo, že úroky sa platia v deň splatnosti každej splátky, čo by znamenalo, že v každej splátke je obsiahnutá aj suma splatenej istiny, aj suma splatených úrokov. Okresný súd poukázal, že nejde o kogentné ustanovenie v zmysle § 263 Obchodného zákonníka a účastníci zmluvy sú teda oprávnení dohodnúť splatnosť úrokov aj inak. Každopádne ustanovenie, ktoré hovorí o tom, že úrok je povinný zaplatiť dlžník len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov, platí v zmysle § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka len pre prípad, že dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Samotné ustanovenie zákona neupravuje situáciu, keď je dlžník v omeškaní so splácaním úveru a z tohto dôvodu dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 506 Obchodného zákonníka. Týmto pádom totiž dochádza k zmene dohodnutých podmienok splatnosti úverových prostriedkov a istina aj úroky sa stávajú splatnými okamžite, resp. v poskytnutej lehote, ale čo je taktiež dôležité, v celej dohodnutej výške, ktorá zostala nesplatená.

10. Predmetná úverová zmluva stanovovala v článku IV. bod 3., že dlžníci budú splácať najprv odplatu za poskytnutie úveru a rovnako majú možnosť predčasne splatiť istinu bez ďalších nákladov, ktoré by im s tým mali vzniknúť. V bode 5. rovnakého článku boli zase stanovené úľavy v prípade, že dôjde k predčasnému splateniu a zároveň neboli omeškané splátky a nedošlo k zročnosti úveru, mala byť poskytnutá zľava 10 % z celkovej nesplatennej sumy úveru vrátane odplaty. Pre prípad omeškania so splácaním potom bolo dohodnuté oprávnenie poskytovateľa úveru, aké je formulované aj v § 506 Obchodného zákonníka, teda vypovedať splátkový kalendár a požadovať zaplata celých úverových prostriedkov s úrokmami okamžite. Odpustenie úrokov v prípade uhradenej istiny pred príslušenstvom, dobrovoľne ani exekučne, dohodnuté nebolo, okrem už spomínanej zľavy 10 % za presne určených podmienok.

11. Súd prvej inštancie neuznal argumenty žalovaných a priklonil sa k argumentácii žalobcu. Konštatoval, že je daný iný dôvod, pre ktorý nebolo možné žalobe vyhovieť. Poukázal na stav dôkaznej núdze, keď napriek tvrdeniu žalobcu o zosplatenie úveru nepredložil dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že žalobca ako poskytovateľ úveru vyzval na úhradu celého záväzku z úverovej zmluvy nielen žalovaného 3/, ale aj ďalších dvoch žalovaných. Žalobca doložil len výzvu na úhradu voči žalovanému 3/ s podacím lístkom z 12. augusta 2019. Súd prvej inštancie mal za to, že by to znamenalo, že uplatnenie práva na zaplata celej dlžnej sumy naraz by bolo účinné len voči žalovanému 3/, nie však voči ostatným dvom žalovaným, a teda voči týmto by žaloba nemohla byť uznaná ako dôvodná. Žalovaným 1/ a 2/ by súd prvej inštancie mohol uložiť len povinnosť zaplatiť dlžné splátky, ktorých splatnosť nastala do vyhlásenia rozsudku v tejto veci, to by však žalobca musel byť prítomný na pojednávaní a tieto sumy vierohodne vyčísliť - istina v tomto prípade už splatená je, časť príslušenstva tiež, avšak presná suma tohto

príslušenstva sa bez súčinnosti žalobcu vyčísliť nedá.

12. Vyčíslenie žalovaného nároku bolo vykonané tak, že od celkovej sumy, ktorá mala byť podľa úverovej zmluvy zaplatená, teda 36.135,60 Eur, bola odpočítaná suma vymožená v exekučnom konaní vo vzťahu k istine, teda 10.000,- Eur, zároveň bolo v žalobe konštatované zaplatenie splátok podľa splátkového kalendára v celkovej výške 5.012,52 Eur a po odpočítaní uvedených zaplatených, resp. vymožených súm, zostala uplatňovaná suma v tomto konaní 21.123,08 Eur. Skutkové tvrdenie žalobcu, nebolo rozvinuté o ďalšie podrobnosti vo vzťahu k splácaniu jednotlivých splátok podľa splátkového kalendára. Nebolo špecifikované, v časti ktorých splátok, do akého obdobia bolo splácané zo strany žalovaných riadne a včas, ktoré splátky zostali neuhradené čo i len čiastočne, či po výzve na úhradu záväzku došlo k nejakej úhrade alebo nie, a ďalej na aké sumy dlžoby boli úhrady v celkovej výške 5.012,52 Eur zarátané, t. j., či len na stanovené sumy „odplaty“, ktoré boli v splátkovom kalendári uvedené, alebo aj na prípadné iné príslušenstvo, ktoré bolo síce v úverovej zmluve len všeobecne spomenuté, ale nebolo špecifikované druhom ani rozsahom.

13. Strohé číselné údaje, ktoré uviedol v konaní ako skutkové tvrdenia žalobca, neboli potvrdené zo strany žalovaných ako nesporné, preto ich súd prvej inštancie nemohol považovať za preukázané, najmä s ohľadom na ďalšiu skutočnosť, ktorá k uvedeným tvrdeniam vytvára rozpor. Dňa 11. augusta 2019, keď bola datovaná výzva na úhradu záväzku a táto odosielená žalovanému 3/, vyčíslená dlžná suma v tejto výzve bola 34.149,99 Eur plus príslušenstvo. Bolo to teda v čase, keď bolo splatných ešte len prvých 9 splátok úveru, teda od 17. novembra 2018 do 17. júla 2019 a žalovaní mali podľa zmluvy zaplatiť na splátkach úveru spolu 2.710,17 Eur. Pre odstúpenie od splátkového kalendára v zmysle úverovej zmluvy postačovalo aj omeškanie s jednou splátkou čo i len čiastočne, teda akékoľvek porušenie tohto splátkového kalendára. Ak teda dňa 11. augusta 2019 bola stále dlžnou nesplatenou sumou zo strany príjemcov úveru suma 34.149,99 Eur, potom do 11. augusta 2019 celkom zrejme žalovaní zaplatili na splátkach iba 1.985,61 Eur. Žalobca v konaní netvrdil ani nepreukazoval, v akom období a v akých sumách platili žalovaní splátky úveru aj naďalej, aká celá zaplatená suma na splátkach z ich strany mala byť vo výške 5.012,52 Eur. Zároveň žalobca v konaní neuviedol, či z týchto zaplatených súm bola nejaká časť zarátaná aj na iné zložky ako je len istina, či odplata, ako je pomenovaná v splátkovom kalendári, resp. v úverovej zmluve. Na istinu pritom celkom zrejme zarátané nemohli byť, lebo táto bola v celosti vymáhaná exekučne, nie uhrádzaná dobrovoľne.

14. Súd prvej inštancie konštatoval aj ďalšiu nezrovnalosť vo výpočtoch splácaných súm v úverovej zmluve, a to v čl. IV. ods. 1, kde splátkový kalendár určoval splácanie odplaty, resp. úroku do 17. decembra 2025, keď bola splatná 86. splátka. Týchto 86 splátok po 301,13 Eur znamená celkovú sumu 25.897,18 Eur. Zostávajúca suma na splatenie je od ďalšej, teda 87. splátky vyčíslená na 9.937,29 Eur, splátky sú už označené ako platby na istinu, tá však mala mať výšku 10.000,- Eur, nie 9.937,29 Eur. Ak bola následne v exekučnom konaní vymožená istina vo výške 10.000 Eur, potom táto nesúhlasila so splátkovým kalendárom, presnejšie povedané istinu zo splátkového kalendára prevyšovala o sumu 62,71 Eur, teda vymožené prostriedky vo výške 10.000 Eur predstavovali na istine 9 937,29 Eur a zostatok, teda 62,71 Eur by mal byť odrátaný zo splátok, na tzv. odplatu alebo iné príslušenstvo, ak si ho vtedy žalobca uplatnil. Ak by bola suma 62,71 Eur započítaná na úrok, nazvaný ako odplata, potom už nemôže byť z tohto titulu požadovaných v súdnom konaní 25.897,18 Eur mínus uhradených 5.012,52 Eur, ale len 25.834,47 Eur - mínus uhradených 5.012,52 Eur, celkovo teda 20.821,95 Eur.

15. Okresný súd dospel k záveru, že nie je možné ustáliť konečnú dlžnú sumu na strane žalovaných, ktorú by boli povinní zaplatiť žalobcovi aj v prípade, že by z jeho strany došlo voči všetkým trom k uplatneniu práva na splatenie, resp. zaplatenie celého dlhu z úveru naraz, a preto podľa okresného súdu je nutné konštatovať, že voči žalovaným 1/ a 2/ nie je dôvodná žaloba v celej uplatnenej sume z dôvodu, že voči ním takéto právo zo strany žalobcu uplatnené nebolo, resp. takéto uplatnenie práva nebolo v konaní preukázané. Zároveň si podľa okresného súdu žalobca nesplnil svoju povinnosť pravdivo a úplne opísať rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam a následnému vyhodnoteniu okresného súdu. Z tohto dôvodu okresný súd považoval žalobu za nedôvodnú a zamietol ju.

16. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným 1/ až 3/, ktorí majú voči žalobcovi nárok, spoločne a nerozdielne, na náhradu trov konania ich priznal v celom rozsahu.

17. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 10. apríla 2024, č. k. 41Cob/88/2023-235, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovaným 1/ až 3/ voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu aplikujúc §396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

18. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy posúdil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje.

19. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že doručením žaloby (platobného rozkazu) žalovaným 1/ a 2/ došlo k doručeniu výzvy, resp. k spoplatneniu úveru, ani s tvrdením, že výzva bola v čase rozhodovania v ich dispozícii. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy na úhradu celého záväzku nielen žalovanému 3/ ale aj žalovaným 1/ a 2/, tvrdenie o spoplatnenie úveru doručením žaloby považoval za právne nedôvodné.

20. Poukázal na právny názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 6Obo/283/2003, podľa ktorého odstúpenie od zmluvy o úvere ako jednostranný právny úkon nadobúda účinnosť až jeho preukázaným doručením dlžníkovi. Konštatoval, že žalobca nepreukázal ani netvrdil doručenie odstúpenia žalovaným 1/ a 2/, pričom jeho tvrdenie o nepotrebnosti doručenia je v rozpore so zmluvou; doručenie žaloby zároveň nemožno považovať za odstúpenie od zmluvy.

21. Konštatoval, že uplatnenie práva na zaplatenie celej dlžnej sumy naraz nemôže byť účinné voči žalovaným 1/ a 2/, a preto žalobca nemohol byť voči týmto žalovaným úspešný. Úhrada istiny 10.000,- EUR v exekučnom konaní nemá vplyv na právne posúdenie odstúpenia od zmluvy, keďže nešlo o dobrovoľné plnenie.

22. Z uvedeného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tvrdenia žalobcu sú v rozpore s právnym názorom vysloveným v tomto rozhodnutí, ktorého právny názor je pre všeobecné súdy záväzný. Zo spisu vyplýva, že žalobca ani len netvrdil v konaní, že žalovanému 1/ a žalovanému 2/ odstúpenie od zmluvy doručil, ba dokonca tvrdil, že v zmysle uzatvorenej zmluvy nemusel odstúpenie od zmluvy pri omeškaní s platením splátok ani doručovať. Takéto tvrdenie žalobcu je však v rozpore so samotným znením uzatvorenej zmluvy, nakoľko zo žiadneho dohodnutého ustanovenia táto skutočnosť nevyplýva. Ba práve naopak, z článku IV. bod 9 Zmluvy o podnikateľskom úvere k žiadosti č. 1008013158 vyplýva, že v prípade, ak príjemca podľa splátkového kalendára nesplní splátku, alebo ju nespláti vo výške ako je tu oboma stranami dohodnuté, môže poskytovateľ vypovedať splátkový kalendár k dátumu pre vypovedanie a zročnosť, ktorý je uvedený v splátkovom kalendári. Zo samotného znenia tohto ustanovenia zmluvy vyplýva pre žalobcu ako poskytovateľa úveru možnosť vypovedať splátkový kalendár, avšak nejde o ustanovenie, z ktorého by vyplývalo, že automaticky pri omeškaní s platením splátok zo strany žalovaných dochádza k odstúpeniu od zmluvy. Zároveň v zmysle právneho názoru vysloveného vo vyššie citovanom rozhodnutí NS SR by ani nebolo možné považovať doručenie žaloby (platobného rozkazu) žalovanému 1/ a žalovanému 2/ za odstúpenie od zmluvy, ale bolo by možné posúdiť tento úkon len ako výzvu na plnenie.

23. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k správne právne názoru, že uplatnenie práva na zaplatenie celej dlžnej sumy naraz nemôže byť účinné voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/, a preto žalobca nemohol byť voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/ v konaní úspešný. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že v kontexte odstúpenia od zmluvy voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/ je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že žalovaní v exekučnom konaní uhradili istinu 10.000,-Eur, v tejto súvislosti odvolací súd

má za to, že táto žalobcom tvrdená skutočnosť nemôže mať vplyv na právneho posúdenie odstúpenia od zmluvy. Je nepochybné, že žalovaní istinu 10.000,-Eur nezaplatili žalobcovi dobrovoľne, ale došlo k nútenému výkonu formou exekúcie na základe notárskej zápisnice, a preto takýto úkon nie je možné považovať za akceptovanie splatnosti celého úveru zo strany žalovaných tak, ako to žalobca tvrdí v podanom odvolaní.

24. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní tvrdil, že informoval všetkých žalovaných prostredníctvom elektronickej komunikácie, vrátane výzvy na zaplatenie celého úveru a ako dôkaz predložil elektronickej komunikácii k podanému odvolaniu, v tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že k takto predloženému dôkazu v rámci odvolacieho konania nemohol prihliadnuť, nakoľko ide o novotu v odvolacom konaní, pričom v súlade s § 366 CSP nejde o prípad vymedzený v tomto zákonnom ustanovení.

25. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu, že súd prvej inštancie našiel v časti uplatneného nároku rozpor s dôkazmi, tak mal len v tejto časti žalobu zamietnuť a v ostatnej časti mal žalobnému návrhu vyhovieť, k tejto námietke poukázal odvolací súd na právnu úpravu v § 150 ods. 1 CSP.

26. Odvolací súd, k tvrdeniu žalovaného vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu, že žalovanému 3/ nebolo tiež doručené, resp. preukázané doručenie, odstúpenia zo strany žalobcu konštatuje, že spôsob doručovania poštovej komunikácie bol medzi stranami sporu upravený v článku VI. bod 9. zmluvy, v ktorom bolo dohodnuté, že výzva sa príjemcovi považuje za doručení uplynutím siedmych dní odo dňa jej odoslania formou doporučenej zásielky na adresu príjemcu, bez ohľadu na úspešnosť doručenia. Nakoľko žalobca v konaní preukázal odoslanie výzvy - odstúpenia od zmluvy žalovanému 3/ podacím lístkom, v zmysle dohody strán konania v uzatvorenej zmluve sa považuje toto odstúpenie za doručené.

27. Odvolací súd uviedol, že nakoľko súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v bodoch 23. a 24. odôvodnenia rozsudku jasne špecifikoval zistené nezrovnalosti v žalobcom tvrdených skutočnostiach, ktoré nekorešpondovali jednak so splátkovým kalendárom, ako aj s výzvou na úhradu záväzku zo dňa 11. augusta 2019 adresovanej žalovanému 3/, nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyhľadávať a sám zisťovať bez akýchkoľvek tvrdení žalobcu žalobou dôvodne uplatnenú sumu voči žalovanému 3/. Navyiac žalobca sa vytýčeného pojednávania nezúčastnil, čím svojou nečinnosťou v konaní neodstránil súdom prvej inštancie zistené rozpory v žalobcom tvrdených skutkových tvrdeniach so samotnými predloženými listinnými dôkazmi. Súd prvej inštancie v bode 23. a 24. odôvodnenia rozsudku jasne a výstižne vysvetlil ním zistené rozpory, ako aj myšlienkový postup sudcu, na základe ktorého dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom v konaní. S dôvodmi uvádzanými súdom prvej inštancie v tejto súvislosti sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Odvolací súd tiež nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v jednej časti rozporoval úhradu sumy 5.012,52 Eur a na druhej strane pri matematickom výpočte uviedol „mínus uhradených 5.012,52 Eur“. Z kontextu celého odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nepovažoval za spornú skutočnosť, že by v exekučnom konaní bolo žalobcovi zaplatených 10.000,-Eur na istine a v splátkach suma 5.012,52 Eur, avšak zrozumiteľným spôsobom vysvetľuje, že v samotnom splátkovom kalendári po sčítaní jednotlivých splátok a priradení na účel platby odmena, resp. istina, matematicky nekorešpondujú sumy s tým, že žalovaní mali vrátiť na samotnej istine 10.000,-Eur, ktorá im bola žalobcom poskytnutá, avšak po spočítaní všetkých platieb na istinu v splátkovom kalendári nie je výška 10.000,-Eur, ale len suma 9.937,29 Eur. Prisvedčil súdu prvej inštancie, že na základe žalobcom tvrdených skutočností a zistených dôkazov predložených žalobcom boli správne zo strany súdu prvej inštancie zistené matematické nezrovnalosti, ktoré nemohol odstrániť sám súd prvej inštancie, ale mohol tak urobiť len žalobca, ktorý ostal v konaní nečinný (nezúčastnil sa vytýčeného pojednávania), a preto súd prvej inštancie nemohol voči žalovanému 3/ priznať žalobcom uplatnenú pohľadávku aspoň čiastočne tak, ako tvrdil žalobca v podanom odvolaní. V prípade neunesenia dôkazného bremena s ohľadom na skutkové tvrdenia zo strany žalobcu, je tak ako bolo uvedené vyššie dôsledkom prehra v spore.

28. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas žalobca v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolanie

(ďalej aj „dovolateľ“) a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie, a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu, alternatívne aby rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. apríla 2024, sp. zn. 41Cob/88/2023 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Brezno zo dňa 21. februára 2023, sp. zn. 6Cb/23/2022-128 zmenil tak, že: Žalovaní 1/ až 3/ sú spoločne a nerozdielne povinní do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu 21.123,08 Eur, úrok z omeškania 8,00 % ročne zo sumy 21.123,08 Eur od 20. augusta 2019 do zaplatenia a zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

29. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, mal za to, že nesprávnym procesným postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces

30. Zdôraznil, že podstatnou otázkou sporu bol charakter záväzku žalovaných, ktorý považoval za solidárny, keďže zmluvu o úvere uzavreli viacerí žalovaní, ktorí podľa záverov súdu prvej inštancie vystupovali ako podnikateľské subjekty a boli zaviazaní spoločne a nerozdielne. Na existenciu solidárneho záväzku poukazoval už v odvolacom konaní, avšak odvolací súd sa s touto zásadnou právnou otázkou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nevysporiadal. Dovolateľ uviedol, že od začiatku považoval záväzok za solidárny, a preto doručenie výzvy na plnenie len jednému zo žalovaných (žalovanému 3/) považoval za postačujúce. Namietal, že súdy nesprávne dospeli k záveru o neunesení dôkazného bremena, keďže podľa jeho názoru nedošlo k dôkaznej núdzi, a to vzhľadom na preukázané doručenie výzvy žalovanému 3/.

31. Dovolateľ ďalej uviedol, že vzhľadom na zásadu iura novit curia nebol povinný preukazovať existenciu solidárneho záväzku, pričom odvolací súd sa mal touto kľúčovou právnou otázkou v odôvodnení rozhodnutia riadne zaoberať. Odvolací súd síce uviedol, že zosplatenie úveru nemohlo byť účinné voči žalovaným 1/ a 2/, avšak neuviedol žiadne alebo dostatočné dôvody, pre ktoré žaloba nebola úspešná aj voči žalovanému 3/, voči ktorému bolo zosplatenie úveru preukázané.

32. Doručením výzvy žalovanému 3/ došlo k zosplateniu celého úveru, pričom vzhľadom na povahu solidárneho záväzku musí mať veriteľ voči všetkým dlžníkom rovnaký obsah záväzku, a nie je možné, aby existovali rozdielne záväzky voči jednotlivým spoludlžníkom z toho istého právneho titulu.

33. Dovolateľ namietal, že odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že bez dostatočného odôvodnenia odmietol vykonať ním navrhnuté dôkazy, najmä elektronickú komunikáciu, prostredníctvom ktorej preukazoval výzvu na plnenie a zosplatenie úveru. Tieto dôkazy mohli preukázať vady konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto ich nepripustenie považoval za rozporné s príslušnými ustanoveniami CSP. Dovolateľ odkázal na § 365 ods. 3 CSP, z ktorého vyplýva, že aj v odvolacom konaní je možné predkladať dôkazy, a sa nestotožňoval s tvrdením odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena dovolateľom.

34. Dovolateľ poukázal, že už v odvolaní vzniesol námietku, že súd prvej inštancie, keďže mal nezrovnalosti vo výpočtoch dlžných súm, mohol v časti rozporov žalobu zamietnuť a v ostatných častiach žalobe vyhovieť, resp. žalobu zamietnuť len voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/. Takéto rozhodnutie mohol vydať aj odvolací súd, ktorý sa však len stroho vysporiadal s touto námietkou dovolateľa, s odkazom na ust. § 150 CSP, ktoré však podľa názoru dovolateľa vykladá nesprávne.

35. K dovolaniu podali žalovaní vyjadrenie zo 7. novembra 2024, v ktorom žiadali dovolanie podľa § 448 CSP zamietnuť. Zároveň si uplatnili nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Tvrdili, že dovolanie, ktoré dovolateľ podal nie je prípustné, nakoľko nie sú splnené podmienky podľa § 420 písm. f) CSP.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427) a oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

37. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vady konania vymenované v ust. § 420 CSP sú špecifické tým, že zakladajú nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť. Výplýva to z ust. § 431 CSP, podľa ktorého dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

38. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie odvolacieho súdu 30. augusta 2018, sp. zn. 2Cdo/141/2017). Medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

39. Dovolací súd poukazuje na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2018 vo veci III. ÚS 314/2018 a z 21. januára 2021 vo veci II. ÚS 120/2020, z ktorých okrem iného vyplýva, že podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, či objasnenie a obhájenie toho ako súd procesne postupoval, vrátane toho, ako rozhodol, a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu, preto musí byť považované za súčasť procesného postupu súdu. Je potrebné dôsledne trvať na tom, aby odvolací súd naplnil požiadavku úplnosti, výstižnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu.

40. Žalobca podal dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP. V dôvodoch poukázal na nezdôvodnenie právnej argumentácie, ktorú uviedol v konaní, že žalovaný 3/ výzvu na splatenie celého úveru mal doručenú a keďže sa jedná o solidárny záväzok žalovaných 1/, 2/ a 3/ je doručenie výzvy zo strany žalobcu len žalovanému 3/ dostatočné a účinné aj vo vzťahu k ostatným žalovaným.

41. Poukázal na § 293 Obchodného zákonníka a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Obo/63/2009 zaoberajúce sa solidárnymi záväzkami. Tvrdil, že súdy rozhodujúce v inštančnom postupe nezdôvodnili, prečo nebol žalobca voči žalovanému 3/, ktorému doručil aj výzvu na splatenie celého úveru úspešný, keď voči žalovanému 3/ k zosplateniu úveru doručenie výzvy žalobcu došlo. Podľa dovolateľa sa súdy v dôvodoch rozhodnutí nevysporiadali s tvrdeniami a argumentami žalobcu tvrdeniami a preukázanými v konaní.

42. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/544/2015 z 26. októbra 2016, ako aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu týkajúcu sa zdôvodnenia súdneho rozhodnutia (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, III. ÚS 410/06, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 107/07, poukazoval na článok IV. úverovej zmluvy, podľa ktorej „poskytovateľ úveru informoval príjemcu úveru o skutočnosti, že v prípade nesplácania prekročenia termínu, ktorý je uvedený v splátkovom kalendári, ako zročnosť, môže poskytovateľ vyžadovať od príjemcu splatenie celého úveru, resp. splatenie všetkých nesplatených splátok vrátane odplaty za poskytnutie úveru. Odplata za poskytnutie úveru je stanovená ako fixný úrok“

a mal za to, že nastala zročnosť celého úveru.

43. Nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, k výkladu týkajúceho sa § 366 písm. c) CSP, že tvrdenia žalobcu, že elektronickou komunikáciou doručil žalovaným výzvu na splatenie celého úveru sú novotou v konaní, tvrdil, že túto argumentáciu uviedol v lehote na podanie odvolania s poukazom na § 365 ods. 3 CSP, nesúhlasil s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 80. rozhodnutia), ktoré považoval za nedostatočne zdôvodnené.

44. Dovolací súd konštatuje, že argumentáciu týkajúcu sa elektronickej komunikácie uviedol žalobca (dovolateľ) v odvolaní, ktoré podal proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, (bod 11. odvolania) v dovolaní poukazoval na to, že tieto tvrdenia a dôkazy predložil v lehote na podanie dovolania, preto odvolací súd bol povinný tieto dôkazy vykonať a ich nevykonanie zdôvodniť.

45. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nepreukázal, že dôkazy - elektronickú komunikáciu, ktorou doručoval výzvy na splatenie celého úveru aj žalovaným 1/ a 2/ boli predložené pred rozhodnutím súdu prvej inštancie a sám v odvolaní poukázal, že ich predložil v odvolaní v lehote na podanie odvolania, z čoho odvodzoval povinnosť odvolacieho súdu vykonať tieto dôkazy a vysporiadať sa v dôvodoch rozhodnutia s nevykonaním týchto dôkazov.

46. I keď rozhodnutie odvolacieho súdu (bod 80. odvolacieho súdu) vo vzťahu k tejto námietke žalobcu je stručné, jednoznačne z neho vyplýva záver, že nemohol z procesného hľadiska pri aplikácii § 366 CSP vykonať navrhované dôkazy a zaoberať sa tvrdeniami žalobcu, že bola doručená výzva na splatenie celého úveru žalovaným 1/ a 2/ vrátane žalovaného 3/ aj elektronickými prostriedkami. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že tieto skutkové tvrdenia a argumenty žalobca predložil až v odvolacom konaní, nejednalo sa o tvrdenia a dôkazy, ktoré by boli predmetom konania súdu prvej inštancie a mohli byť premietnuté do odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Dovolací súd považoval zdôvodnenie tejto argumentácie žalobcu odvolacím súdom (v bode 80.) za vecne správne a dostatočné.

47. Dovolateľ tvrdil, že súdy rozhodujúce v inštančnom postupe mali žalobe vyhovieť aspoň čiastočne vo vzťahu k žalovanému 3/, voči ktorému žalobca preukázal doručenie výzvy na splatenie celého úveru. Neakceptoval rozhodnutie súdu prvej inštancie a jeho dôvody vyjadrené najmä v bodoch 23. až 25., ako aj zdôvodnenie súdneho rozhodnutia odvolacieho súdu v bodoch 79., 81. až 83., ktoré poukazovali na nezrovnalosti v tvrdeniach žalobcu v podanej žalobe a v konaní a nepreukázaní žalovanej istiny vo vzťahu ku konkrétnym položkám uplatňovaným titulom splatenia úveru, ktorý bol poskytnutý ako podnikateľský úver.

48. Dovolací súd považoval zdôvodnenie tejto námietky za dostatočné a vecne správne a stotožňuje sa so záverom súdov o neunesení dôkazného bremena žalobcu, ktorý v žalobe ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie nedostatočne konkretizoval a preukazoval nárok na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom jej presnou špecifikáciou, ktorá jedine mohla byť východiskom pre zistenie skutkového stavu súdom prvej inštancie a dôvodností podanej žaloby.

49. Žaloba obsahuje len žalovanú istinu, ktorú v bode IV. žalobca špecifikoval ako celkovú hodnotu všetkých splátok vo výške 36.135,60 Eur, odpočet splatených splátok podľa splátkového kalendára vo výške 5.012,52 Eur, odpočet sumy uplatnenej v exekučnom konaní vo výške 10.000 Eur, suma uplatňovaná v upomínacom konaní vo výške 21.123,08 Eur, ktorú si žalobca uplatnil v podanej žalobe návrhom na vydanie platobného rozkazu spolu s 8 % ročným úrokom od 20. augusta 2019 až do zaplatenia a trovy konania. Inú špecifikáciu žalovanej pohľadávky s príslušenstvom žaloba, ani iné podanie žalobcu do rozhodnutia súdu prvej inštancie, neobsahuje. Žalovaná suma je bez konkrétnej špecifikácie vo vzťahu k obsahu úverovej zmluvy, určeným splátkam, ich splatnosti, tak aby bolo zrejmé, ktoré sumy boli zaplatené v prospech istiny, v prospech riadneho úroku, prípadne titulom úroku z omeškania, pokiaľ boli žalovaní v omeškani s platením úveru. Žalovaná istina, tak ako je špecifikovaná žalobcom v žalobe, pred rozhodnutím súdu prvej inštancie nešpecifikuje väzbu na konkrétne dohodnuté ustanovenia úverovej zmluvy, hodnotu splátok, ich splatnosť, úroku a iných zložiek uplatňovaných z

úverovej zmluvy.

50. Dovolací súd súhlasil aj s názorom, že žalobca preukázal splatnosť celého úveru voči žalovanému 3/, stotožňuje sa s názorom, že nebolo skutkovým tvrdením a dôkazmi preukázané, čo žalovaná istina predstavuje, aké položky uplatnené z úverovej zmluvy, podľa dohodnutých úverových podmienok obsahuje. Potom na rozhodovaní súdov v inštančnom postupe nemá vplyv skutočnosť, či bolo preukázané zo strany žalobcu doručenie elektronickej komunikácie - výzvy na splatenie celého úveru voči žalovaným 1/, 2/ a 3/, keď v konaní nebolo preukázané (žalobca neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, o uplatnení žalovanej istiny s príslušenstvom konkrétneho nároku vyplývajúceho z konkrétnych ustanovení úverovej zmluvy), z akých položiek vyplývajúcich z úverovej zmluvy a z akého konania/nekonania žalovaných (splácania/nesplácania) dohodnutých splátok je žalovaná istina modifikovaná.

51. Dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, aby preukázal dôvodnosť podaného návrhu, čo do zaplatenia žalovanej istiny s príslušenstvom vo väzbe na konkrétne ustanovenia a podmienky obsiahnuté v úverovej zmluve. Bolo povinnosťou žalobcu v konaní pred rozhodnutím súdu prvej inštancie konkrétne špecifikovať z akých položiek istina sa skladá (vo väzbe na dohodnuté podmienky splácania úveru, dohodnutú úrokovú sadzbu úveru, dohodnutý úrok z omeškania a skutočnosti, ktoré splátky, v akej výške a kedy žalovaní zaplatili, resp. nezaplatil vôbec). Závery súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu premietnuté do výrokovej časti, ako aj odôvodnenia rozhodnutia súdu, zodpovedajú zistenému skutkovému stavu. Dovolací súd sa stotožnil so závermi súdov, že žalobca nepreukázal nárok na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom podľa špecifikácie a položiek, dohodnutých v úverovej zmluve.

52. K spoplatneniu celého úveru dovolací súd doplnia, že v súlade s dohodnutými zmluvnými podmienkami v úverovej zmluve, mohol poskytovateľ úveru, veriteľ - žalobca využiť ako možnosť, nie však povinnosť, v prípade nesplácania úveru žalovanými, riadne a včas, tzv. spoplatnením úveru, nárok na zaplatenie celého úveru. Žalobca mohol, ale nemusel takúto možnosť využiť, a ak ju chcel využiť, musel preukázať, že doručil žalovaným 1/, 2/, 3/ svoj prejav vôle, že žiada od nich, z dôvodu, že nesplácali úver riadne a včas, v súlade s dohodnutými úverovými podmienkami, splatenie celého úveru a to nesplatené istiny s príslušenstvom (nesplatených splátok, odplaty za poskytnutie úveru, fixného úroku, zaplatenie úroku z nezaplatených omeškaných splátok) naraz, čo znamená, že nebude poskytovateľ úveru tolerovať žalovaným 1/ až 3/ ďalšie splácanie úveru oneskorene, (nie riadne) resp. neplatenie úveru (istiny s príslušenstvom) vôbec.

53. Dovolací súd konštatuje, že zo znenia úverovej zmluvy, v súlade aj s názorom odvolacieho súdu, vyplýva z bodu IV. bod 9. Zmluvy o úvere, možnosť žalobcu vypovedať splátkový kalendár k dátumu pre vypovedanie a zročnosť, ktorý je uvedený v splátkovom kalendári a požadovať zaplatenie celého úveru.

54. V posudzovanom prípade je potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením a v podrobnostiach naň odkázal. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca späťnosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa navrhovatelia domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

55. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie je dostatočné odôvodnené, dáva zrozumiteľné odpovede na odvolacie námietky žalobcu a odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá právu žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Dovolací súd preto dospel k záveru, že nie je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, preto dovolanie v zmysle § 447 písm. c) CSP odmietol.

56. V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi ako neúspešnej strane (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

57. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

58. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.